

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C251 – WON20**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie

van 10 juni 2010

INHOUD

Interpellatie van de heer Joris Van Hauthem tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de nieuwe vernietiging door de Inspectie RWO van een beslissing van de sociale huisvestingsmaatschappij Inter-Vilvoordse tot verkoop van een aantal sociale woningen aan de stad Vilvoorde	
Interpellatie van de heer Christian Van Eyken tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het vastleggen van de modaliteiten voor de taalbereidheid Nederlands van de kandidaat-kopers van stedelijke sociale woningen in Vilvoorde	3
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de creatie van een platform voor kleine steden om ervaringen uit te wisselen	7

■

Waarnemend voorzitter: de heer Luckas Van Der Taelen

Interpellatie van de heer Joris Van Hauthem tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de nieuwe vernietiging door de Inspectie RWO van een beslissing van de sociale huisvestingsmaatschappij Inter-Vilvoordse tot verkoop van een aantal sociale woningen aan de stad Vilvoorde

Interpellatie van de heer Christian Van Eyken tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over het vastleggen van de modaliteiten voor de taalbereidheid Nederlands van de kandidaat-kopers van stedelijke sociale woningen in Vilvoorde

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Voorzitter, minister, collega's, luidens berichten heeft de inspectie van het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed (RWO) opnieuw een beslissing vernietigd of geschorst van de sociale huisvestingsmaatschappij Inter-Vilvoordse Maatschappij voor Huisvesting tot verkoop van een aantal sociale woningen aan de stad Vilvoorde.

In het verleden hebben we hier ook al vragen over gesteld naar aanleiding van een vorige beslissing, namelijk toen in januari diezelfde inspectie de verkoop van sociale koopwoningen van de Inter-Vilvoordse aan de stad heeft geschorst omdat dat niet in overeenstemming zou zijn met de Vlaamse Wooncode. De stad Vilvoorde wou ze volgens haar eigen reglementering doorverkopen aan particulieren. Die reglementering komt er grosso modo op neer dat er een aantal Vlabinvestcriteria in staan alsook een taalvoorwaarde, namelijk een minimale kennis van het Nederlands. U hebt die verkoop alsnog laten doorgaan, maar u hebt gezegd dat er een kennis van de taal wordt geëist. Dat kan niet, want het moet gaan over een engagementsverbintenis en niet over een resultaatsverbintenis. Onder die voorwaarden is de verkoop doorgegaan.

– *De heer Jan Penris treedt als voorzitter op.*

Nu blijkt dat de inspectie opnieuw de verkoop van de Inter-Vilvoordse aan de stad heeft geschorst, terwijl de burgemeester van Vilvoorde volgens zijn verklaringen heeft gezegd dat hij uitdrukkelijk heeft verwezen naar het besluit dat u, minister, toen genomen hebt. Wij begrijpen echt niet waarom de inspectie nu opnieuw de verkoop nietig verklaart of schorst.

Minister, kunt u ons zeggen hoe de vork aan de steel zit? Ik neem aan dat de Inter-Vilvoordse opnieuw bij u in beroep is gegaan. Kunt u ons zeggen wat de stand van zaken is? Als de verklaringen van de burgemeester van Vilvoorde juist zijn – namelijk dat in de verkoopakte zou worden verwezen naar uw besluit van maart jongstleden –, hoe kan het dan dat de inspectie alsnog optreedt?

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Voorzitter, minister, collega's, op 3 mei jongstleden heeft het college van burgemeester en schepenen van de stad Vilvoorde een beslissing genomen betreffende het vaststellen van de modaliteiten inzake de taalbereidheid van de kandidaat-kopers van stedelijke sociale woningen.

Zoals de heer Van Hauthem al zei, is er over de vorige verkoop al een debat geweest. Naar aanleiding van de omstreden verkoop van elf sociale koopwoningen in Vilvoorde, hebt u, ondanks het negatief advies van de inspectie, toch beslist dat de verkoop kon doorgaan mits een aanpassing van het reglement. De taalvereiste mag geen resultaatsverbintenis inhouden, maar wel een inspanningsverbintenis. De stad Vilvoorde mag dus volgens mij wel een taalbereidheid vragen, maar geen taaltests meer opleggen.

Ik stel echter vast dat in het nieuwe uitgevaardigde reglement de taalbereidheid opnieuw, onder andere via een test, moet worden aangetoond. In de beslissing van het college van burgemeester en schepenen staat: “Indien de kandidaat geen diploma’s conform artikel 3 van het stedelijk toewijzingsreglement kan voorleggen, krijgt de kandidaat toch de kans om via een taaltest zijn/haar kennis van de Nederlandse taal te bewijzen.” Er wordt verwezen naar de test, gelijkaardig aan de taaltest zoals beschreven in artikel 4, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering tot reglementering van het sociale huurstelsel: “Indien een kandidaat een attest van het Huis van het Nederlands kan voorleggen, waaruit een voldoende kennis van de Nederlandse taal blijkt, wordt de kandidatuur aanvaard.” In artikel 4 van hetzelfde besluit staat echter: “Indien geen voldoende kennis van het Nederlands wordt aangetoond, noch op basis van een diploma, noch op basis van een attest van het Huis van het Nederlands, kan de kandidatuur alsnog worden aanvaard, indien men objectief aantoont dat er voldoende inspanning geleverd werd om de taal aan te leren. Deze concrete bereidheid moet worden aangetoond op volgende manieren: (...)” Men verwijst dan naar de lessen en naar de reglementering van het sociale huurstelsel.

Minister, ik denk dat het college van burgemeester en schepenen hiermee ingaat tegen uw richtlijnen. Zoals reeds aangehaald, gaat het hier over koopwoningen en gaat de wooncode over huurwoningen. Voormalig minister Keulen heeft altijd gezegd dat hij de huur- en koopsector als twee volledig verschillende sectoren zag. In de huursector gaat het over een permanente relatie tussen de huurder en de verhuurder, terwijl het in de koopsector gaat over een eenmalige transactie.

Minister, bent u op de hoogte van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen?

De beslissing is niet duidelijk. Enerzijds wordt gezegd dat een taaltest moet worden afgelegd, en anderzijds wordt gezegd dat men de bereidheid aangetoond moet hebben. Dat wil zeggen dat dit op voorhand moet gebeuren. Iemand die zich kandidaat stelt voor het kopen van een woning op het ogenblik dat hij nog geen taalbereidheid heeft getoond of zich nog niet heeft ingeschreven, zal automatisch worden geweigerd. Vandaar mijn tweede vraag, minister: welke maatregelen zult u in dit dossier nemen?

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Sorry, ik heb het begin gemist. Ik heb toevallig gisterenavond de burgemeester van Vilvoorde gezien. Hij zei mij dat hij de beslissing heeft genomen in het college, waarin hij letterlijk het antwoord van minister Van den Bossche op de eerste beslissing die toen door de inspectie was vernietigd, heeft geciteerd. Toen heeft de minister die beslissing in beroep niet aanvaard. Zij hebben voor de nieuwe beslissing met betrekking tot de aankoop van de nieuwe woningen letterlijk overgenomen wat de minister in haar brief had geschreven. Daarin zei zij dat men geen taalexamen mocht afnemen, maar dat er wel een taalbereidheidsvoorwaarde, een taalkennisvoorwaarde, als voorwaarde zou kunnen worden gesteld. Dus enkel een inspanning, geen resultaatsverbintenis.

Het college van Vilvoorde is dus verwonderd dat dit opnieuw wordt vernietigd en dat het opnieuw in beroep moet gaan. Wij hebben al vroeger ons standpunt daarover geformuleerd.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Het besluit van het college van burgemeester en schepenen van 3 mei 2010 werd op 14 mei 2010 samen met de notulen van het directiecomité van 7 mei 2010 aan de toezichthouder doorgestuurd. Dat maakt allemaal deel uit van het dossier, zoals het ter kennisgeving is doorgestuurd naar de administratie.

U kent de vorige episode. Het aftoetsen van de besluiten van colleges van burgemeester en schepenen behoort in principe niet tot mijn bevoegdheden, maar de toezichthouder heeft de recente beslissing van de sociale huisvestingsmaatschappij Inter-Vilvoordse om bijkomend

vijf voormalige sociale huurwoningen te verkopen aan de gemeente Vilvoorde inderdaad opnieuw geschorst en vernietigd. De toezichthouder blijft duidelijk van oordeel dat er onvoldoende garanties in de verkoopakte zijn ingebouwd die garanderen dat de voorwaarden die aan de koper, hier de stad Vilvoorde, worden opgelegd, ook effectief zullen worden nageleefd. In het bijzonder meent zij dat de taalvoorwaarde die de stad Vilvoorde stelt, de grenzen die ik heb gesteld in mijn besluit van 7 maart 2010, te buiten gaat en dat er dus niet voldaan wordt aan de opgelegde voorwaarden. U weet ook dat de termijn om beroep in te stellen tegen deze vernietiging door de toezichthouder nog loopt. Op heden is er nog geen beroep ontvangen. Ik kan dus ook nog geen uitspraken doen over die nieuwe vernietiging omdat ik nog afwacht of ik eventueel opnieuw een beroep van de stad Vilvoorde zal ontvangen.

Wat ik natuurlijk wel al wil zeggen, en ik ga daarmee in op wat de heer Van Rompuy zegt, is dat ik hier en nu geen reden zie om mijn eerder ingenomen standpunt te veranderen of af te zwakken en dat ik een eventueel beroep binnen exact dezelfde contouren zal beoordelen. Er is ook nog zoiets als logisch en consequent handelen van een overheid waardoor je op termijn een zekere rechtszekerheid kunt creëren. De afweging die ik zal maken, is of, zowel in de beslissing van de raad van bestuur van de sociale huisvestingsmaatschappij als in deze van het college van burgemeester en schepenen van de stad Vilvoorde, inzake taalvereisten de contouren, zoals die geschetst zijn in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 10 juli 2008, worden gerespecteerd, en of er aldus wordt voldaan aan de voorwaarde van mijn vorige beslissing in deze materie. Natuurlijk kan ik u nog niet mededelen wat deze beslissing zal zijn omdat er op dit moment nog geen aanleiding is tot het nemen van een beslissing: er is nog geen beroep ontvangen.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Minister, dank u voor uw antwoord. Maar er scheelt blijkbaar iets aan de communicatie. In Vilvoorde verwijst men letterlijk naar de beslissing die u op 7 maart 2010 hebt genomen, en dat zou in principe moeten volstaan. Maar de toezichthouder zegt dat het niet klopt. Van twee dingen één: ofwel heeft men in het college van burgemeester en schepenen van Vilvoorde uw bepalingen niet letterlijk overgenomen – dat zou kunnen, ik kan mij daarover niet uitspreken –, ofwel is uw beslissing van toen in hoofde van de toezichthouder nog niet voldoende.

Ik denk toch dat wij ervan uit mogen gaan dat u wellicht dezelfde beslissing zult nemen als u in maart hebt genomen, gesteld dat er bij u beroep wordt ingesteld.

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Het gaat toch over het probleem dat zich stelt in het artikel 3 van het besluit van het college van burgemeester en schepenen. Daarin staat een tegenstelling. Er wordt in artikel 4 effectief verwezen naar wat de minister heeft gezegd, maar in artikel 3 staat: “Indien de kandidaat geen diploma’s conform artikel 3 van het stedelijk toewijzingsreglement kan voorleggen, krijgt de kandidaat toch de kans om via een taaltest zijn of haar kennis van de Nederlandse taal te bewijzen.” Er wordt hier niet verwezen naar een taalbereidheid, maar naar een taaltest. Ik kan begrijpen dat de toezichthoudende overheid in dezen, wegens artikel 3, wel gaten ziet in de beslissing van de stad Vilvoorde.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Mijnheer Van Eyken, ik wil toch even reageren op dat laatste, zonder in te gaan op de volledige argumentatie van de inspectie. Wat u zegt, is natuurlijk intellectueel oneerlijk: u citeert onvolledig. U zegt, en dat klopt, dat in artikel 3 staat dat het goed is indien men kan aantonen dat men Nederlands kent. In artikel 4 staat dat als men dat niet kan, men het van ons mag leren en dat als men die inspanning wil doen, men nog altijd in aanmerking kan komen. Dat betekent dat wie het al kan, geen inspanning meer moet leveren. Dat is nogal wiedes, het zou immers nogal gek zijn dat iemand die het

Nederlands machtig is, nog eens een taal cursus moet volgen om Nederlands te leren. Op dat vlak zie ik geen probleem.

De problemen die door de inspectie naar voren worden geschoven, zijn andere. Ik wil ook even zeggen dat de taaltest uit artikel 3 identiek is aan die in het Socialehuurbesluit waarin kandidaat-huurders zonder diploma ook via een tekst kunnen aantonen dat ze al Nederlands kennen en dus geen Nederlands meer moeten leren noch de inspanning moeten doen om dat te proberen. Het argument dat u aanhaalt, houdt sowieso geen steek. Het is ook geen argument dat de inspectie aanhaalt om te zeggen dat ze niet akkoord gaat.

Waar de inspectie het over heeft – en dat heeft ze de vorige keer ook gedaan –, is: één, dat ze een ontbindende voorwaarde wil – ik ga me nog niet uitspreken over de opmerkingen van de inspectie, dat begrijpt u, ik doe dat pas wanneer ik het beroep heb ontvangen – en twee, zegt dat als er niet in een sanctie wordt voorzien, het een loutere formaliteit wordt en de beslissing nooit als ‘behoorlijk bestuur’ kan worden bestempeld. De inspectie stelt ook dat de voorwaarden die de stad oplegt, strenger zijn dan de Vlaamse uit het kaderbesluit Sociale Huur: ze voorzien niet in een uitzondering voor wie de cursus niet kan volgen, er is geen aanvaarding van een inburgeringscontract of -attest, de cursus moet afgelopen zijn, zeggen ze en er wordt geen rekening gehouden met het cursusaanbod. Dat gaat dan over de taalvoorwaarden. Ik moet u wel even in herinnering brengen dat het Socialehuurbesluit natuurlijk niet slaat op de verkoop, aangezien dit gaat om een verkoop aan de stad die weliswaar binnen de contouren van het sociaal wonen en het sociaal woonbeleid iets moet aanvangen met de woningen, maar die niet gevat is door het Socialehuurbesluit als zouden zij sociale woningen aan de man brengen. Dat is een belangrijk verschil dat ik de vorige keer ook heb uitgelegd.

Zonder al te willen vooruitlopen op een eventuele reactie op een beroep dat ik zou ontvangen, lijkt het me logisch te stellen dat als de omstandigheden gelijk zijn, de beslissing gelijk is. Dus, in de mate dat de stad Vilvoorde zich correct zou hebben geconformeerd aan de vrij duidelijke instructies die ik op dat vlak heb gegeven, zie ik geen probleem. Mocht blijken dat ze dat niet heeft gedaan, zal ik anders moeten oordelen; daarvoor moeten we het beroep afwachten.

Mijnheer Van Hauthem, u zegt dat het niet logisch is dat ik iets zeg en dat mijn inspectie toch iets anders lijkt te zeggen. Ik zal de argumentatie van mijn inspectie eens heel grondig bekijken. Het zou kunnen dat ik een beslissing moet nemen die vollediger is. Het zou ook kunnen dat de beslissing zoals ze eerder is genomen, volstaat. Dan wil ik u gewoon even meedelen dat de inspectie niet door de minister kan worden aangestuurd, maar door een decreet wordt aangestuurd, de inspectie werkt immers autonoom. Het kan natuurlijk altijd gebeuren en ze zal ongetwijfeld ook rekening houden met wat ik beslis. Er zal een objectief verantwoorde reden zijn waarom de inspectie, ondanks de vorige beslissing toch oordeelt dat een vernietiging op zijn plaats is. Aan mij om, wanneer ik een beroep ontvang, af te wegen of dat in te willigen valt of niet. Ik vermoed dat we hier nog op zullen terugkomen, maar, voor alle duidelijkheid, ik ben niet van plan om eerder genomen beslissingen aan deze zijde in vraag te stellen.

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Minister, u zegt dat in artikel 4 alles goed staat. Als ik het lees, heb ik er toch mijn vragen bij – ofwel begrijp ik het Nederlands niet meer. (*Gelach*)

In artikel 4 staat: “Indien geen voldoende kennis van de Nederlandse taal wordt aangetoond, noch op basis van een diploma, noch op basis van een attest van het Huis van het Nederlands, kan de kandidatuur alsnog aanvaard worden indien men objectief aantoonbaar dat een voldoende inspanning geleverd werd.” Er staat “werd”, het is dus geen verbintenis, men heeft die inspanning al moeten leveren, het verwijst naar iets dat in het verleden gebeurd is.

Ik treed uw standpunt niet bij, maar ik kan wel begrijpen dat u zegt dat een taalbereidheid moet worden aangetoond op het moment dat men zich kandidaat stelt. Hier staat duidelijk dat men al een inspanning geleverd moet hebben, men verwijst naar iets dat in het verleden gebeurd is. De stad Vilvoorde blijft dus in troebel water zitten.

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Ik zal u vertellen hoe ik het vierde streepje bij artikel 4 lees, maar ik doe er nog geen definitieve uitspraak over. Er staat: “Indien de kandidaat op het moment van de kandidatuurstelling over documenten beschikt conform de bovenvermelde modaliteiten betreffende de inspanningsverbintenis, wordt de betreffende kandidatuur aanvaard.” Hoe ik dat op dit ogenblik lees en begrijp, en waardoor ik ook vind dat het correct zou zijn om het toe te passen, betekent dit dat men bij kandidaatstelling een document moet kunnen voorleggen waaruit blijkt dat men is ingeschreven om een cursus te volgen, maar dat op het moment dat de koop plaatsvindt – en daar zitten ettelijke maanden tussen – men intussen wel op een correcte manier die inspanning in daden moet hebben omgezet. Dat is hoe ik het lees en dat is ook hoe de eerdere uitspraak aan deze zijde moet worden geïnterpreteerd: men kan de intentie meedelen op het moment van de kandidaatstelling, maar op het moment dat de koop plaatsvindt, lijkt het me logisch dat men de zekerheid moet hebben dat die intentie geen dode letter blijft. Dat is wat ik hier op het eerste gezicht lees en ik zie niet onmiddellijk een groot probleem als men het toepast zoals ik het hier nu luidop zeg.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Vanderpoorten tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de creatie van een platform voor kleine steden om ervaringen uit te wisselen

De voorzitter: Mevrouw Vanderpoorten heeft het woord.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Voorzitter, minister, geachte leden, in het eindrapport van de Vlaamse visitatiecommissie konden we lezen dat het bestuur in de Vlaamse steden steeds professioneler wordt – gelukkig maar, zou ik zeggen. Zowel de expertise van de politieke leiding als die van de ambtenaren is de jongste jaren sterk toegenomen. Dat was ook nodig, om een antwoord te kunnen bieden op een steeds complexere regelgeving, die zeker door de goedkeuring van het Gemeentedecreet nog meer knowhow en expertise vergt van iedereen die deelneemt aan het beleid of aan de uitvoering ervan in steden en gemeenten. Vooral in grote steden is er al heel wat bestuurservaring en knowhow aanwezig. Als gevolg van de groeiende werkdruk wordt die echter zelden gebundeld voor de buitenwereld zichtbaar gemaakt. Het zou nochtans zeer nuttig zijn voor kleinere steden, mochten ze de ervaring en kennis van de grotere steden over bijvoorbeeld stadsinnovatieprojecten, maar ook over andere dingen, kunnen gebruiken. Het gevoel leeft nu immers zeer sterk dat men telkens opnieuw het warm water aan het uitvinden is.

Het is dan ook vanuit deze optiek dat de dertien centrumsteden een aantal jaren geleden een Vlaams kenniscentrum hebben opgericht. Jammer genoeg bestaat zoiets niet voor kleinere steden. Het Kenniscentrum Vlaamse Steden richt zich in theorie weliswaar tot alle Vlaamse steden, maar uit de bestuurlijke organisatie en de dagelijkse werking blijkt dat het kenniscentrum zijn focus toch vooral op de dertien centrumsteden richt. Het wordt dan ook de hoogste tijd dat de Vlaamse overheid op een structurele wijze een platform creëert waar kleinere steden onderling ervaring en kennis zouden kunnen uitwisselen en waar ook de grotere steden hun expertise ter beschikking zouden stellen. Ik weet dat er natuurlijk altijd vrijwillig initiatieven kunnen worden genomen. Die zijn er ook, in het kader van intercommunales, conferenties en dergelijke, maar dat alles blijft toch vrij amateuristisch.

Minister, ik denk dat u dit idee wel genegen moet zijn. In uw beleidsnota stelt u immers dat een van uw doelstellingen het faciliteren van netwerking tussen de steden onderling is. Bent u het idee van een platform voor kleinere steden genegen? Zo neen, waarom niet? Zo ja, binnen welke termijn ziet u een dergelijk platform operationeel worden? Indien u dit idee niet genegen bent, op welke manier zult u dan uitvoering geven aan uw beleidsdoelstelling van het faciliteren van netwerking tussen de steden? Is daarbij plaats voor een structurele manier van uitwisselen van ervaring, kennis en expertise tussen gemeenten, om aldus te komen tot een nog professioneler lokaal beleid?

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Voorzitter, mevrouw Vanderpoorten, u weet dat ik in mijn beleidsnota stel dat ik het netwerken tussen steden wil faciliteren, met het oog op kennisopbouw en -spreiding wat stedelijk beleid betreft. Ik ben het met u eens dat dit ook een meerwaarde biedt voor de kleinere steden. Natuurlijk hebben die kleinere steden de autonomie om zelf een platform op te richten, maar als het echt de bedoeling is om kennis te delen en knowhow uit te wisselen met andere, eventueel grotere steden, dan lijkt het me beter dat aansluiting wordt gezocht bij bestaande initiatieven. Een apart platform zou ook enigszins het risico inhouden van een wij-zijbenadering bij grote en kleine steden, wat minder strookt met het hele principe van netwerken en kennis delen.

U weet ook dat de huidige financiële ruimte voor het Vlaamse stedenbeleid, naast die inhoudelijke overweging, niet toelaat dat ik naast het Kenniscentrum Vlaamse Steden nog een tweede platform zou financieren. Tussendoor wil ik erop wijzen dat het Vlaamse stedenbeleid niet alleen de traditionele Vlaamse centrumsteden en de Vlaamse Gemeenschapscommissie stimuleert. Ik ben me er echter van bewust dat er extra inspanningen moeten gebeuren voor het toegankelijker maken van het bestaande aanbod aan kennisopbouw en -spreiding. U hebt zelf verwezen naar de oprichting van het Kenniscentrum Vlaamse Steden. Dat is inderdaad een initiatief van die dertien centrumsteden zelf. Een van de pijlers van de activiteiten van het kenniscentrum is net het faciliteren en versterken van die netwerkvorming, interactie en ervaringsuitwisseling tussen steden. Zo omschrijven ze het zelf. Die samenwerkingsovereenkomst beperkt zich inderdaad tot de dertien centrumsteden, maar ik denk dat kleinere steden een initiatief zouden kunnen nemen om die participatie te versterken, indien ze dat wensen. Omgekeerd ben ik ook bereid om met het kenniscentrum te overleggen, om te bekijken hoe we in de nabije toekomst al eventueel kunnen samenwerken met kleinere steden, om te bekijken of we daar eventueel een structurele basis voor kunnen leggen, en zo ja, op welke manier, op welke domeinen en over welke thema's.

Daarnaast verwijs ik graag naar het Stadsvernieuwingsfonds, dat niet alleen wordt ingezet voor die 13 centrumsteden, maar ook voor 21 andere steden die decretaal in aanmerking komen. In het kader van de conceptsubsidie voor stadsvernieuwingsprojecten werden trouwens ook een viertal overlegmomenten voor steden vastgelegd. De bedoeling daarvan was ook het uitwisselen van concrete ervaringen en het delen van kennis. Ik heb gemerkt dat dit initiatief werd gewaardeerd door de steden, en zeker door kleinere steden. Ik zal dat ook bij komende oproepen herhalen. Het gaat over steden die wel een bepaalde stedelijke problematiek kennen, maar binnen de eigen ambtenarij niet altijd voldoende experts op elk beleidsdomein hebben om optimaal gebruik te kunnen maken van eventuele fondsen waarin de hogere overheid voorziet.

Voor grootsteden is het vaak niet moeilijk, gezien hun bestuurskracht, om een beroep te doen op die fondsen. Ik begrijp dat kleinere steden minder bestuurskracht hebben om dat altijd te doen. Om die reden heb ik overigens een 10-tal dagen geleden beslist twee projectmanagers in dienst te nemen binnen Stedenbeleid. U weet dat we voordien vrij veel geld uitgaven aan consultancy. Hier gaat het gewoon over twee mensen die in dienst worden genomen om steden te begeleiden die projecten willen indienen, zodat die steden er eigenlijk vrijwel zeker van zijn dat hun dossier volledig en in orde is, dat het goed is opgebouwd. Het zijn coaches.

Ze leggen een stuk van de weg af met de steden. Dat kan voornamelijk die kleinere steden ten goede komen. Anders riskeren we dat de grote steden altijd met het geld gaan lopen. Het klinkt als een cliché, maar het gevaar bestaat. Daar heb ik al oog voor. Wat het kenniscentrum betreft, kunnen we eventueel kijken wat we kunnen doen.

Tot slot zijn er nog de masterclasses voor stadsvernieuwingsprojecten. Ook daar doen we speciale inspanningen. Steden betalen maar de helft van het inschrijvingsgeld. Zo proberen we ambtenaren bij te scholen en ervoor te zorgen dat ze maximaal gebruik kunnen maken van beleidsmiddelen voor steden. De enkele keren dat we dat nu hebben gedaan, blijken vooral ook de kleinere steden er graag gebruik van te maken.

Mevrouw Marleen Vanderpoorten: Minister, bedankt voor uw antwoord. Ik merk dat u inderdaad oog hebt voor de problematiek van de kleine steden en die goed kunt inschatten. Consultancy was de aanleiding voor mijn vraag. Nu huren heel veel kleine steden consultants in. Dat kost ongelofelijk veel geld. Dat doen ze om problemen op te lossen die eigenlijk bij alle kleine steden leven. Daardoor gaat veel geld verloren en er is al weinig geld voor steden. Het kan een win-winoperatie zijn. Ik ben tevreden dat u in overleg wilt treden om eventueel een structureel initiatief te nemen.

Minister Freya Van den Bossche: Mevrouw Vanderpoorten, het valt ons ook op dat veel van die consultants ex-ambtenaren zijn, die de stiel hier geleerd hebben en vervolgens voor veel geld hun diensten verkopen aan steden om knip- en plakwerk te doen. Daarom hebben we ervoor gekozen om twee mensen aan te werven voor die begeleiding. Ze hebben wel een hoog profiel en een goede wedde, maar correct binnen de normen. Zowel aan Vlaamse kant als aan de kant van de steden is er al onredelijk veel geld gegaan naar knip- en plakwerk. Ik zeg het oneerbiedig, maar het is zo. Ze dienen allemaal toch weer hetzelfde in om formalistisch in orde te zijn. Het kost veel te veel geld voor veel te weinig moeite aan de andere kant.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■